



Arrest

nr. 278 644 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, wordt op 29 maart 2016 in België erkend als vluchteling.

1.2. Verzoeker wordt op 23 december 2020 door de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden voor de opbouw en het telen van verschillende cannabisplantages met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelname is aan een criminele vereniging (bendevoorming). Verzoeker werd tevens veroordeeld voor het bedrieglijk wegnemen van (een niet nader bepaalde hoeveelheid) elektriciteit ten nadele van een energiemaatschappij en een geldboete van 16.000 euro.

1.3. Op 18 augustus 2021 ontvangt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) en schrijven waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal verzoekt om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, tweede lid, en 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omwille van de hierboven, onder punt 1.2., aangehaalde definitieve veroordeling.

1.4. Op 23 februari 2022 wordt verzoeker gehoord door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 23 mei 2022 de beslissing tot intrekking van de aan verzoeker verleende vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Fushë-Krujë en bent u Albanees staatsburger. Op 1 april 2010 werd A.D. vermoord, mogelijk in de context van een overspelzaak. De politie voerde een onderzoek maar vond geen dader. Na de moord op haar echtgenoot kreeg uw schoonmoeder verschillende dreigtelefoontjes van een anonieme beller. Ze ging dit telkens melden bij de politie, maar er werd niemand opgepakt. Een jaar na de moord ontving A.'s dochter, uw huidige echtgenote M. (O.V. x.xxx.xxx), ook een bedreiging op haar facebookprofiel. In die periode leek het voor uw schoonmoeder beter dat haar zoon E. (O.V. x.xxx.xxx) het land zou verlaten. Ze vreesde dat haar zoon zou worden aangemoedigd om bloedwraak te nemen voor de moord op haar echtgenoot. E. kwam naar België, waar hij op 22 juni 2011 om internationale bescherming verzocht. Op 26 april 2012 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat E. niet aannemelijk had gemaakt niet over de nodige beschermingsmogelijkheden te beschikken in Albanië. Deze beslissing werd echter door de CCE op 4 september 2012 vernietigd. Op 18 januari 2013 nam het Commissariaat-generaal andermaal een weigeringsbeslissing. De CCE volgde de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet en op 30 mei 2013 werd E. erkend als vluchteling. Ongeveer twee jaar na de moord op A. stopten de dreigtelefoontjes, hoewel nog niemand opgepakt was voor de moord. U leerde in die periode Marina kennen, met wie u zich in de zomer van 2014 verloofde. Op 27 april 2015 traden jullie in het huwelijk. Nadat u eerder al vreemde telefoontjes had gekregen waaraan u evenwel niet zwaar tilde, ontving u rond mei 2015 voor de eerste en enige keer een anoniem dreigtelefoontje waarin u gewaarschuwd werd dat u zou eindigen zoals uw schoonvader. U meldde dit bij de politie. De politie voerde een onderzoek en wist te achterhalen dat het telefoontje gepleegd was vanuit een telefooncel, maar er kon niemand worden gearresteerd. Op 24 juli 2015 ging u samen met M.'s familie eten in een restaurant. Rond half twaalf 's avonds hoorden jullie een luide explosie en toen jullie bij jullie thuis kwamen zagen jullie overal politie. Er waren blijkbaar explosieven in uw wagen tot ontploffing gebracht. Dit was op exact dezelfde plaats waar uw schoonvader was vermoord. Zowel uw schoonmoeder als u werden door de politie ondervraagd en de inspecteur die op de zaak was gezet, beloofde binnen de twee maanden resultaat te hebben. Hij zei ook dat hij de zaak van de moord op uw schoonvader zou heropenen. De dag nadien kwamen er experts in explosieven de plaats delict onderzoeken. Drie maanden verstreken en jullie hoorden niets meer over het onderzoek. Omdat jullie schrik hadden dat jullie iets zou overkomen, besloot uw schoonmoeder samen met haar dochters en u het land te verlaten op 14 oktober 2015. Op 3 november 2015 verzochten jullie in België om internationale bescherming uit vrees voor jullie onbekende belagers die al uw schoonvader hadden vermoord. Op 29 maart 2016 werd u de vluchtelingenstatus toegekend, omdat aannemelijk werd geacht dat er voor u in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden waren.

Op 6 november 2019 verzochten uw vader R. (O.V. x.xxx.xxx), uw moeder F. (O.V. x.xxx.xxx) en uw neef X. (O.V. x.xxx.xxx) in België om internationale bescherming. Inzake hun verzoek werd op 25 februari 2020 door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen. Op 13 oktober 2020 werd hun beroep verworpen.

Op 23 december 2020 werd u door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 37 maanden voor de opbouw en het telen van verschillende cannabisplantages met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelname is aan een criminele vereniging (bendevoorming). U werd tevens veroordeeld voor het bedrieglijk wegnemen van (een niet nader bepaalde

hoeveelheid) elektriciteit ten nadele van de energimaatschappij Fluvius en een geldboete van 16.000 euro.

Op 18 augustus 2021 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

In het kader van het hierop op 23 februari 2022 georganiseerde onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u oordeelde dat uw vluchtelingenstatus behouden moest blijven, omdat u uw leven in de goede richting probeert te oriënteren, omdat u intussen in België een kind heeft gekregen en omdat de problemen waardoor u destijds uit Albanië moest vluchten, nog steeds bestaan waardoor u er niet veilig naartoe kan terugkeren. Zo weten jullie nog steeds niet wie uw schoonvader destijds heeft vermoord en hierna voor jullie problemen heeft veroorzaakt. Niemand werd hiervoor veroordeeld. Dat deze problemen nog steeds actueel zijn, werd rond 2019 pijnlijk duidelijk. Toen werd een explosief aan uw vaders woning geplaatst. Jullie gaan ervan uit dat er een verband is met uw problemen, aangezien uw vader al een tijdje telefonische bedreigingen kreeg waarin verwezen werd naar uw relatie met uw echtgenote. Door deze problemen is uw vader samen met zijn echtgenote en uw neef X. in 2019 naar België gekomen. Intussen zijn uw ouders samen met uw neef naar Albanië teruggekeerd. Sindsdien kenden zij er geen problemen meer. X. verblijft momenteel in Duitsland om er te werken. U wenst niet naar Albanië terug te keren uit vrees er uw leven op het spel te zetten. U heeft er bovendien geen zekerheid dat u er bescherming van de autoriteiten zal kunnen krijgen.

U legt de volgende stukken neer: een Belgisch gezinssamenstellingscertificaat, waaruit blijkt dat u hier een dochter heeft; uw dochters geboorteakte; een document van het OCMW waaruit blijkt dat u sinds 18 november 2021 in schuldbemiddeling zit en waarmee u wil aantonen dat u uw leven in een goede richting probeert te oriënteren door uw schulden af te betalen; enkele stukken in verband met uw detentie en uw (voorwaardelijke) vrijlating; en twee stukken in verband met uw werk als zelfstandige chauffeur.

B. Motivering

U werd op 29 maart 2016 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis uitgesproken door de correctionele rechtbank van 23 december 2020 te Kortrijk. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 37 maanden voor de opbouw en het telen van verschillende cannabisplantages met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelname is aan een criminele vereniging (bendevoorming). U werd tevens veroordeeld voor het bedrieglijk wegnemen van (een niet nader bepaalde hoeveelheid) elektriciteit ten nadele van de energimaatschappij Fluvius en een geldboete van 16.000 euro.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 23 december 2020.

Uit het vonnis van 23 december 2020 blijkt dat u veroordeeld werd voor de opbouw en het telen van verschillende cannabisplantages met de omstandigheid dat u deelnam aan bendevoorming. In het bijzonder werd vastgesteld dat u **actief** meewerkte aan de bevoorrading van verdovende middelen en u binnen de vereniging een **sturende rol** had; dat u de drugscriminaliteit beschouwt als een zakelijke opportuniteit en u een **volkomen onverschilligheid** vertoonde voor de **dramatische gevolgen van een drugsverslaving en de maatschappelijke overlast** die dit teweegbrengt; dat de cannabisplantage gebeurde in het kader van een **criminele organisatie** en dat u **blijk geeft van een egoïstische ingesteldheid** (p.34-35 vonnis correctionele rechtbank).

Het staat aldus vast dat de criminele organisatie waar u wetens en willens bij betrokken bent geweest; waarin u een sturende rol had; u medeverantwoordelijk was om de opbouw van cannabisplantages te

maximaliseren waarbij **snel en persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van de verslavingsproblematiek van anderen en dit zonder rekening te houden met hun fysieke en psychische integriteit**. Het hoeft geen betoog dat de feiten die u ten laste werden gelegd objectief zwaarwichtig zijn en moreel bijzonder verwerpelijk, en dat het misdrijf waarvoor u op 23 december 2020 definitief veroordeeld een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

"46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in het kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de **gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten**.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het van kracht van gewijsde gegane vonnis van 23 december 2020, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat uit uw persoonlijke gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van **respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen**, dat uw **gedragen uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging** vormen voor de gemoedsrust en de fysieke **veiligheid** van de bevolking en dat uit uw handelingen – u pleegde gedurende verschillende maanden criminele feiten met als enig oogmerk geldgewin – dan ook een volgehouden criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, en kon de commissaris-generaal op basis van dit vonnis, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daden, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop de misdrijven werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daden als ernstige misdrijven beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 2 februari 2022 opgeroepen om op 23 februari 2022 gehoord te worden door een medewerker van het Commissariaat-generaal.

U stipte aan dat uw situatie in Albanië nog steeds niet veranderd is. Bij terugkeer naar uw land van herkomst zal u dan ook niet in veiligheid zijn (CGVS 23/02/2022, p. 2; p. 16). Dit element werpt evenwel geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Ook het feit dat u in België een gezin heeft gesticht, hetgeen u met een gezinssamenstellingscertificaat en uw dochters geboorteakte wenst aan te tonen (CGVS 23/02/2022, p. 2; p. 15-16) en hier geïntegreerd bent – u werkt en u probeert uw leven in een goede richting te oriënteren door aan schuldbemiddeling te doen, hetgeen u met enkele stukken aantoonde (CGVS 23/02/2022, p. 16) – doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Aan uw detentie en uw voorwaardelijke vrijlating, zoals u met een aantal stukken aantoonde, wordt tot slot niet getwijfeld. Ook in dit verband dient herhaald te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 23 december 2020.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus ingetrokken moet worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, i.e. Albanië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur zoals de kennelijk onjuiste beoordeling”, van het “persoonlijkheidsbeginsel van straffen”, van het gelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker erkent dat hij veroordeeld werd en dat hij een zware fout heeft begaan die ten aanzien van de gemeenschap hersteld werd door een geldboete en een gevangenisstraf. Hij is echter van mening dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen, volgens dewelke hij totaal van leven veranderd is en dat hij vandaag het nodige doet om geen verkeerd pad te nemen. Volgens verzoeker houdt de verwerende partij geen rekening met de duidelijke stukken en maakt zij derhalve een duidelijke beoordelingsfout. De verwerende partij diende luidens het verzoekschrift het bewijs te leveren dat verzoeker effectief een gevaar is, *quod non*. Behalve herhalen dat verzoeker werd veroordeeld en welke sanctie hij daarvoor kreeg, is er niets anders. De verwerende partij legt volgens verzoeker geen voldoende bewijs voor om artikel 55/3/1 te kunnen toepassen, terwijl de bewijslast bij haar ligt. Er wordt volstaan met een standaardmotivering (gevaar vormen omwille van een definitieve veroordeling) en de conclusie dat de intrekking gerechtvaardigd is. De bestreden beslissing is volgens verzoeker onevenredig, omdat niet wordt gemotiveerd waarom verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de

openbare orde vormt of een gevaar voor de samenleving en een dergelijke motivatie moet gebaseerd zijn op de elementen van het administratief dossier.

Verzoeker vervolgt dat de intrekking van het vluchtelingenstatuut een indringende maatregel is en dat, gezien de enorme impact van de beslissing, de belangen van eenieder moeten worden afgewogen en het gelijkheidsbeginsel moet worden geëerbiedigd. De Vreemdelingenwet bepaalt dat de vluchtelingenstatus ingetrokken kan worden, wat aldus een mogelijkheid is en geen verplichting. De verwerende partij moet, gelet op het discretionaire karakter van de maatregel, nauwkeurig de redenen uiteenzetten waarom zij dergelijke beslissing neemt en aantonen dat deze beslissing wenselijk en noodzakelijk is, hetgeen *in casu* niet is gebeurd en waardoor er geen eerlijke proportie is.

Tenslotte werpt verzoeker op dat hem geen dubbele sanctie kan worden opgelegd. Door zijn vluchtelingenstatuut in te trekken, ondergaat verzoeker luidens het verzoekschrift een dubbele straf; die van vrijheidsberoving en die van reizen met een bepaalde bescherming, wat duidelijk een buitensporige straf is.

Gelet op al deze elementen moet er volgens verzoeker worden van uitgegaan dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus niet juridisch gefundeerd of gemotiveerd is.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om het vluchtelingenstatuut niet in te trekken of hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen en, in ondergeschikte orde, om het dossier terug te sturen voor een nieuw onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De nationale overheden, inclusief nationale rechters, zijn ertoe gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer*, §113).

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in te trekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, op motieven moet

steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd, zo weze herhaald, genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Albanië en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen, die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.3.5.1. De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek:

“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”. (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, nr. 54-1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, nr. 54-1197/003). Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden

van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

2.3.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat het niet ter discussie staat dat verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, bij vonnis van 23 december 2020 definitief veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 37 maanden voor de opbouw en het telen van verschillende cannabisplantages, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelname is aan een criminele vereniging (bendeforming) en dat hij tevens werd veroordeeld voor het bedrieglijk wegnemen van (een niet nader bepaalde hoeveelheid) elektriciteit ten nadele van een energiemaatschappij en tot een geldboete van 16.000 euro.

De Raad benadrukt dat de beoordeling van de feiten en de strafmaat toekomt aan de strafrechter, *in casu* de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk. De Raad is dan ook gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat die blijkt uit het vonnis, en waaruit de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten blijkt.

De Raad leest in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 23 december 2020, dat zich bevindt in het administratief dossier en waarin verzoeker wordt beschreven als 'zesde beklaagde', dat de rechtbank bij het bepalen van de straf en de strafmaat rekening hield met volgende elementen:

- *"de aard, de ernst en omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd;*
- *softdrugs behoren tot de groep van verboden middelen; ze hebben een negatieve invloed op de gezondheid en het functioneren van de gebruiker in de maatschappij; het brengt de gebruikers in contact met het drugsmilieu met alle kwalijke invloeden van dien en blijkt veelal een opstap te zijn naar harddrugs;*
- *de ingesteldheid van de beklaagde die actief meewerkte aan de bevoorrading van verdovende middelen, waarvan algemeen bekend is dat het gebruik zeer snel leidt tot verslaving en vernietigende gevolgen heeft voor de gezondheid en de levenssituatie van de gebruikers; beklaagde geeft blijk van een volkomen onverschilligheid voor de dramatische gevolgen van een drugsverslaving en de maatschappelijke overlast dat dit teweegbrengt; alleen zijn eigen profijt telt;*
- *beklaagde beschouwt drugscriminaliteit als een zakelijke opportuniteit en de volksgezondheid als een onbelangrijk detail; hij kwam speciaal naar België om hier een plantage te verzorgen, en streeft geldgewin na, ten koste van de verslavingsproblematiek van anderen; verzoeker was zowel betrokken bij de plantage te ZWEVEGEM, EGEM als SINT-AMANDSBERG en had binnen de vereniging een sturende rol;*
- *de parasitaire levensstijl van beklaagde, die zich met crimineel gedrag verrijkte, eerder dan zich op legale wijze in te schakelen in het maatschappelijk verkeer teneinde een inkomen uit tewerkstelling te bekomen;*
- *beklaagde stelt zich in een misdadig milieu; beklaagde handelde niet impulsief maar verenigde zich met anderen teneinde het succes van de opbouw van een cannabisplantage te maximaliseren en zijn straffeloosheid te verzekeren, waardoor echter de negatieve weerslag van de misdadige onderneming groeide en de dreiging voor de samenleving werd verhoogd; daarnaast lijkt het allerm minst evident dat beklaagde het criminele milieu, waarin hij zich thuis voelt, zomaar de rug zal toekeren; beklaagde dient kordaat te worden geconfronteerd met zijn verantwoordelijkheden, zodat hij hopelijk inziet dat drugplantages een aanslag vormen op de volksgezondheid en zijn opportunistische en asociale ingesteldheid onaanvaardbaar is;*
- *beklaagde stelt ter terechtzitting dat hij werd erkend als politiek vluchteling; huidige feiten getuigen van weinig dankbaarheid ten aanzien van de gaststaat die hem bescherming biest; beklaagde geeft blijk van een egoïstische ingesteldheid:*

Daarnaast wordt ten gunste van beklaagde rekening gehouden met:

- *de reeds ondergane voorlopige hechtenis;*
- *de ter zitting verwoord spijt;*
- *het gunstig strafverleden; beklaagde werd tweemaal veroordeeld door de politierechtbank, maar werd voor het overige in het Rijk nog niet veroordeeld tot een correctionele of criminele straf;*

Het opleggen van een gevangenisstraf, zoals hierna bepaald, biedt een passend antwoord op de feiten waarvoor beklaagde werd veroordeeld. Daarnaast wordt een geldboete opgelegd zoals hierna bepaald, in verhouding tot de objectieve ernst van de feiten, wat de sanctie voor de beklaagde financieel tastbaar maakt."

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze uit het vonnis haalt dat verzoeker actief meewerkte aan de bevoorrading van verdovende middelen en hij binnen de criminele vereniging een sturende rol had, dat verzoeker de drugscriminaliteit beschouwt als een zakelijke opportuniteit en hij een volkomen onverschilligheid vertoonde voor de dramatische gevolgen van drugsverslaving en de maatschappelijke overlast die dit teweegbrengt, dat het opbouwen en telen van meerdere cannabisplantages gebeurde in het kader van een criminele organisatie en dat hij blijkt geeft van een egoïstische ingesteldheid.

De bestreden beslissing oordeelde naar aanleiding van verzoekers veroordeling dan ook met recht als volgt:

“Het staat aldus vast dat de criminele organisatie waar u wetens en willens bij betrokken bent geweest; waarin u een sturende rol had; u medeverantwoordelijk was om de opbouw van cannabisplantages te maximaliseren waarbij snel en persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van de verslavingsproblematiek van anderen en dit zonder rekening te houden met hun fysieke en psychische integriteit. Het hoeft geen betoog dat de feiten die u ten laste werden gelegd objectief zwaarwichtig zijn en moreel bijzonder verwerpelijk, en dat het misdrijf waarvoor u op 23 december 2020 definitief veroordeeld een bijzonder ernstig misdrijf betreft.”

2.3.5.3. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, in dit kader op dat zowel het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdriven hebben benadrukt. Beide hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens, alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het HvJ heeft met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, *quod in casu*, een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Illegale drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling, dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen besluit het HvJ derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia/Frankrijk*, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, *Amrollahi/Denemarken*, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, *Benhebba/Frankrijk*, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 66).

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wordt in de bestreden beslissing niet enkel herhaald waarom verzoeker werd veroordeeld en welke sanctie hij opgelegd kreeg en wordt geenszins gebruik gemaakt van een standaardmotivering. Er wordt immers ook rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker, zoals dit blijkt uit de vaststellingen en overwegingen van het voornoemde vonnis van 23 december 2020. Meer bepaald oordeelt de commissaris-generaal – terecht – dat uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, dat zijn gedrag en zijn ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dat uit zijn handelingen dan ook een volgehouden criminele ingesteldheid naar voren komt, waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

2.3.5.4. Rekening houdend met de aard van de daden, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop de misdrijven werden gesteld, de strafmaat alsmede de motieven van verzoeker, zoals deze allen blijken uit het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 23 december 2020, kan niet worden betwijfeld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd en dat hij een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Verzoeker werd op 23 februari 2022 gehoord bij het commissariaat-generaal, waarbij hem de gelegenheid werd geboden elementen voor het behoud van zijn vluchtelingenstatus aan te brengen (notities persoonlijk onderhoud, p. 2, 15-16). Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat met

verzoekers argumenten en de door hem neergelegde stukken wel degelijk en terdege rekening werd gehouden, in weerwil van wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt. Zo wordt terecht het volgende aangehaald:

“U stipte aan dat uw situatie in Albanië nog steeds niet veranderd is. Bij terugkeer naar uw land van herkomst zal u dan ook niet in veiligheid zijn (CGVS 23/02/2022, p. 2; p.16). De element werpt evenwel geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Ook het feit dat u in België een gezin heeft gesticht, hetgeen u met een gezinssamenstellingscertificaat en uw dochters geboorteakte wenst aan te tonen (CGVS 23/02/2022, p. 2; p. 15-16) en hier geïntegreerd bent – u werkt en u probeert uw leven in een goede richting te oriënteren door aan schuldbemiddeling te doen, hetgeen u met enkele stukken aantoonde (CGVS 23/02/2022, p. 16) – doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Aan uw detentie en uw voorwaardelijke vrijlating, zoals u met een aantal stukken aantoonde, wordt tot slot niet getwijfeld. Ook in dit verband dient herhaald te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 23 december 2020.”

Voormelde motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad. Met de door verzoeker aangebrachte elementen en stukken voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus werd wel degelijk rekening gehouden.

Voor zover verzoeker betoogt dat hij totaal van leven veranderd is en dat hij op vandaag het nodige doet om geen verkeerd pad te nemen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds terecht is geoordeeld dat deze omstandigheden geen afbreuk kunnen doen aan de beoordeling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering in de bestreden beslissing kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen.

De door verzoeker aangehaalde argumenten zijn niet van aard om het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Het doel van de asielprocedure bestaat er immers niet in om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De verklaringen van verzoeker aangaande zijn integratie in België en zijn gezinsleven alhier houden geen verband met de criteria van het Verdrag van Genève, noch ressorteren zij onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken. Dergelijke intrekking wordt uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Nergens in voornoemde richtlijn wordt gesteld of bepaald dat een intrekking van de vluchtelingenstatus niet mogelijk is of zou zijn wanneer de familieleden van de betrokken vluchteling tevens op het grondgebied van dezelfde lidstaat verblijven. Artikel 23 van dezelfde richtlijn stelt weliswaar dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dit belet de commissaris-generaal aldus niet om de vluchtelingenstatus van een persoon in te trekken wanneer de constitutieve voorwaarden van artikel 14.4 van de richtlijn 2011/95/EU *juncto* artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet vervuld zijn, hetgeen *in casu* het geval is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift oppert dat zijn zware fout hersteld werd ten aanzien van de gemeenschap door een geldboete en een gevangenisstraf, merkt de Raad op dat hij hiermee geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling dat verzoeker voor het plegen van bijzonder ernstige feiten definitief werd veroordeeld met een effectieve gevangenisstraf en waarbij hem tevens een geldboete werd opgelegd.

2.3.5.6. De Raad stelt vast dat verzoeker eraan voorbij gaat dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Noch uit de wettekst zelf, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat het de wil was van de wetgever dat de commissaris-generaal dient vast te stellen dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet vereist enkel dat de commissaris-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Het klopt dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken en dat dit geen verplichting is. Evenwel komt het niet aan de verwerende partij toe om, in weerwil wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, aan te tonen dat deze beslissing wenselijk en noodzakelijk is.

2.3.5.7. Waar verzoeker stelt dat hij, doordat zijn vluchtelingenstatus wordt ingetrokken, dubbel wordt gestraft, hetgeen volgens hem strijdig is met het "*non bis in idem*"-beginsel, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning, zodat hoe dan ook niet blijkt dat het "*non bis in idem*"-beginsel door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Het *adagium* "*non bis in idem*" belet ook niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

2.3.6. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het arrest *M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België* van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C391/16, C-77/17 en C-78/17, oordeelde het HvJ dat "*artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.*" (§ 100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, vierde lid, van de richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers "(z)oals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève" (§ 99). Bovendien kunnen "dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden" (§ 110).

Het in artikel 21, tweede lid, van de richtlijn 2011/95/EU opgenomen non-refoulementbeginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

In casu is de commissaris-generaal, zoals reeds aangehaald, van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Albanië. Dit impliceert dat de commissaris-generaal van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het kader van het huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.3.7. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad *in casu* van oordeel dat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omwille van de gestelde ernstige daden waarvoor hij definitief werd veroordeeld, die worden gekwalificeerd als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet en aldus in aanmerking worden genomen om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 25 april 2016 toegekende vluchtelingenstatus.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingenstatus opdringt, zoals bepaald in artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

Er is dus geen sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer het onderscheid dat de wetgever voor vergelijkbare situaties heeft gemaakt gestoeld is op objectieve criteria, wanneer de ongelijke behandeling een legitiem doel nastreeft, wanneer het gemaakte onderscheid adequaat of pertinent is om het nagestreefte legitiem doel te bereiken en wanneer de ongelijke behandeling proportioneel is ten aanzien van het nagestreefte doel. Verzoeker toont geheel niet aan dat *in casu* aan de voorwaarden zou zijn voldaan opdat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat door de Raad in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout kan worden ontwaard.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS